

Η ΧΡΗΣΤΙΝΑ

Κοντά στ' άνοιχτό παράθυρο τῆς μακρυνῆς γειτονιάς πλάϊ στους καινούργιοφυτεμένους βασιλικούς με τ' άδύναμα κλωνάρια, κάθεται ἡ Χρηστίνα καί ράβει ράβει μηχανικά ἕνα πουκαμισάκι χασεδένιο. Χλωμή κι' άκεφη σάν πάντα. Ποιός μπορεῖ νά τὸ πιστέψει πὼς εἶνε 25 χρονῶ κοπέλλα. "Άλλες στὴν ἡλικία της βγάζουν κι' άπ' τὴν πέτρα ζουμί. Κι' αὐτὴ συμαζεμένη με τὸ κεφάλι γυρομένο, λὲς ἀπὸ ἄδικη κατάρα, περνᾷ τὶς μέρες καὶ τὶς νύχτες κλεισμένη. Μονόχρωτη τὴ βγάλανε στὴ γειτονιά. "Άνθρωπος δὲν τὴν πλησιάζει, χώρια ἀπὸ δυὸ-τρία σπῆττα πού δὲν τὴν συνορίζονται.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ δίνουν μεγάλη σημασία στοῦ ἔξωτερικό καὶ τὴν ἐντύπωσή τους δὲν τὴν ἀλλάζεις εὐκόλα. "Αἶντε πὲς τῆς Κυρᾶς Κατίνας τοῦ μπογιατζῆ καὶ τῆς Κώσταινας τῆς γαλανῆς πὼς κάτι βασανίζει τὴ Χρηστίνα, πὼς κάποιος καημὸς τὴ μαραζώνει. «"Άν ἔχει καημὸ νά τότε πεῖ νά ξαλαφρώσει, μ' αὐτὴ ναι κατσούφα ἀπὸ φυσικοῦ της». Νά τί θά πάρεις γιὰ ἀπάντηση. Χωρὶς ν' ἀποκλείεται καὶ τὸ κουτσομπολιό, πού πέρνει καὶ δίνει. — «Μόνο γιὰ νά τὴ δεῖς με τὰ κατεβασμένα μούτρα πρωτὶ-πρωτὶ εἶναι, νά σοῦ πάει καλὰ ἡ μέρα» λέει ἡ μιὰ τῆς ἀλληνῆς. «'Άμὲ δὲν τὸπαθε τὶς προἄλλες ὁ ἄντρας μου, τὴ μέρα πούπεσε στοῦ χτίριο», ἀπαντᾷ ἡ πιὸ γλωσσοῦ βάζοντας καὶ ἀπὸ λόγου της τὸ πιπέρι. Κι' αὐτὰ λέγονται σὲ τρόπο πού νά τ' ἀκούει ἡ Χρηστίνα γιὰ νά τῆς διορθωθεῖ δῆθεν τὸ κουσούρι καὶ πραγματικά γιὰ νά τῆς αὐξάνει ὁ καημὸς πού τήνε τρώει ἀπ' τὴν πιὸ τρυφερὴ τῆς ἡλικία' ἡ αἰτία κι' ἡ ἀφορμὴ πού δὲν τὴν ἀφίνει κι' αὐτὴ νά χαρεῖ.

"Απὸ μικρὴ τῆς φόρτωσαν αὐτὸ τὸ βάσανο κι' ὅσο μεγάλωνε, μεγάλωσε μαζύ της.

"Ο πατέρας της, ἕνας παστρικός, γκρινιαῆς κι' ἀνάποδος πού ἔτυχε νά μὴ μπορέσει νά περάσει μιὰ παρτίδα χασὶς τὶς μέρες πού γεννήθηκε, γουρσοῦζα τὴν ἀνέβαζε γουρσοῦζα τὴν κατέβαζε. Τῆς τῶχε βγάλει ἔτσι σάν παρατσουκλι ὅπως φώναζε καὶ τὸν ἀδελφό της κρεμανταλᾶ. Μὰ ἔλα πού ἡ Χρηστίνα εἶχε πάρει ἀπ' τὴ μάνα της μιὰν εὐαισθησία καὶ μιὰν ἐνστικτώδη λεπτότητα καὶ μόλις ἄρχισε νά καταλαβίνει τὸν κόσμο τὸ παρατσουκλι αὐτὸ θαρρεῖς καὶ συνυφάθηκε με τὴν ψυχὴ της. Τᾶκουε τόσες φορὲς ἐνόσω ζοῦσε ὁ πατέρας της. "Ὡσπὸν τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς τῆς

τὸ κολλήσανε. Καὶ πού νὰ δεῖ στὸν ἥλιο μοῖρα ἀπὸ τότες ἢ Χρηστίνα. Σὰν ἔμαθε καὶ τὴν ἀφορμὴ πού τῆς τῶδωσε τὸ παράνομα αὐτὸ ὃ γέρος της τὸ πῆρε κατάκαρδα. Μὴ δὲν πέθανε καὶ ἡ μάννα της στὸ χρόνο ἐπάνω πού τὴ γέννησε. Κακὸ τ' ἀστέρι της, καὶ δώστου συλλογὴ καὶ πίκρα ἢ φτωχιά. Ὅλα στραβά στὸ σπῆτι τους, ὅλα μαῦρα καὶ στὴν ἴδια. Τί, τάχα σύμπτωση ὅλες οἱ ἀναποδιές; Δὲ βαρύνεσαι κακὸ τ' ἀστέρι της.

Σὰν ἦτανε δεκαννηὰ χρονῶ μιὰ μάντισσα τῆς εἶπε τὴν τύχη της. Ἡ Χρηστίνα τὴ φώναξε, ἤθελε νὰ μάθει, νὰ βεβαιωθεί. Μ' ὅλο πού οἱ ἀπλοϊκοὶ ἀνθρώποι φοβῶνται τὸ μελλούμενο σὰ δὲν ἔχουν κάτι ὀρισμένο πού θένε νὰ μάθουνε, ἡ Χρηστίνα τόλμησε. Φαρμάκι τὰ λόγια τῆς γρηᾶς μάντισσας. «Κακὸ τ' ἀστέρι σου καὶ νὰ προσέχεις».

— Τί νὰ προσέχω;

— Νὰ μὴν κάνεις ποδαρικό, νὰ μὴ.

Ἡ Χρηστίνα ἔβαλε τὰ κλάματα. Ἡ μάντισσα λίγο ἀπὸ συμπόνια, πολὺ ἀπὸ συμφέρο προσφέρθηκε νὰ τῆς κάνει φυλαχτό. Ἡ Χρηστίνα δὲ θέλησε. Μάγιτι; αὐτὸ τῆς ἔλειπε. Μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ δρόμο ὅλα στραβά, μὲ τοῦ διαβόλου τὶ περιμένεις; Ξορκισμένα.

Γουρσοῦζα. Αὐτὸ τὸ βεβαιώθηκε Ἡ μάντισσα σφράγισε στὴν ψυχὴ της τὰ ὅσα γεγονότα εἶχε γράψει ὁ καιρός.

Ἡ Χρηστίνα τὸ πῆρε ἀπόφαση, καθὼς ἦτανε μονάχη τώρα — ὁ πατέρας της πεθαμένος, ὁ ἀδελφός της μακρῶς, γιὰ τὶ νὰ φοβηθεῖ; Αὐτὴ ἓνα ἔρημο κορμὶ μεροδοῦλι μεροφαί. Κι' ὅλο προφυλαγότανε μὴ βλάψει τὸ διπλανό, μὴ γίνεи αἰτία καμιάς συφορᾶς τὸ κακό της ποδαρικό, τὸ μάτι της, τὸ χέρι της. Ἡ φτωχιά!!

Σ' ἓνα σπῆτι πού τὴ βοήθαε δίνοντάς της δουλειὰ γνώρισε μιὰ μέρα τὸ Μανώλη. Καλὸ κι' ὠραῖο παλληκάρι. Ἐκεῖνος ρώτησε. Τίμο κορίτσι κι' ἐργατικό, ἄκουε ἀπὸ παντοῦ, μὰ ἄτυχο. Ὁ Μανώλης τὴν ἤθελε, τοῦ ἄρεσε. Εἶχε δυὸ μάτια σὰν ἀστέρια. Μ' ὅλη τὴν ἐπιμονὴ πὼς δὲ θὰ παντρευότανε ποτέ, τὴν κατάφερε κι' εἶπε τὸ ναί.

Στοὺς πρώτους μῆνες πῆγαιναν ὅλα καλά. Ἡ Χρηστίνα ξέχναε τὸν πόνο της, τὴν κακομοιριά της. Ὅλοι ἀλλάζουν. σκεφτότανε, ὡς κι' ἡ μοῖρα.

Ὁ Μανώλης στὴ δουλειὰ του τολμηρὸς κι' ὡς τὰ τότε ὅλα τοῦ πῆγαιναν καλά. Μὰ ἔκανε μιὰ στραβοτιμονιὰ κι' ἄρχισε ἡ κατρακύλα. Πάει τὸ μαγαζί, πᾶνε τὰ μετρητά. Οἱ στενοχώρειες κ' οἱ γκρίνιες ἀκολούθησαν.

«Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀφορμὴ», ἔλεγε μέσα της ἡ Χρηστίνα

κι' ἔκλαιγε σὰ κρυφὰ διπλά, γιὰ τὴν μίζερα καὶ γιὰ τὴν δική της συμβολή στὴν καταστροφή.

Τὴ βάραιναν πάλε ὅλες οἱ ἀναποδιές τῆς ζωῆς της κι' οἱ τύψεις... Αὐτὴ τᾶφταιγε.

Ἀποτραβήχτηκαν σὲ τούτῃ τὴ γειτονιά γιὰ οἰκονομία. Δυὸ κάμαρες. Κι' ἐκείνη νὰ περιμένει γέννα. Ὁ Μανώλης τὸ χαιρόταν αὐτό. Κάθε παιδί μὲ τὸ ψωμάκι του στὴν μασχάλη, τὸ ριζικό του κι' ἡ Χρηστίνα ξεθάρευε καμιὰ φορὰ — ἴσως γυρίσουν τὰ πράματα.

Τὸ παιδί ἦρθε μὰ οἱ δουλειές ὄλο καὶ χειρότερα.

Ἡ Χρηστίνα καθὼς ράβει τὸ πουκαμισάκι του γυρῶζει καὶ τοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν κούνια, μιὰ πονεμένη ματιὰ.

— Γουρσούζικο καὶ σὺ σὰν καὶ μένα;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΑΛΛΙΑΝΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΗΣ Ι. Φ.

1.

Μέσα στὴ νύχτα τὴ βαθειά, μεσ' στὸ σκοτάδι μὲ κερ-
νᾶς, μικρὴ ἁμαρτωλή, τὴν πιὸ γλυκειὰν ἡδονὴ ἀπ' τὴν
ἀστείρευτη πηγὴ τῶν λαγόνων σου. Ἐνα ἐκμηδενιστικὸ
φρικίασμα, μιὰ μεθυστικὴ ἀνατριχίλα διαπερνᾶ τότε τὰ
κορμιά μας, τὰ ναρκωμένα ἀπὸ τὸ δηλητήριο τῆς ἡδονῆς.

Μέσα στὴ νύχτα τὴ βαθειά, μεσ' στὸ σκοτάδι μου πα-
ραδίνεσαι, ὦ ἀγαπημένη, μὲ ὄλο τὸ πάθος τῆς νειότης σου,
μὲ ὄλο τὸν πόθο πὺ φλογίζει τ' ὠραῖο σου κορμί.

Δὲ σὲ βλέπω μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, νοιώθω
ὅμως τόσο καλὰ ὅτι εἶσαι κοντά μου διψασμένη γιὰ τὸ
κρασί τῆς ἡδονῆς. Κι' εἶναι τὰ χάρδια σου τόσο θερμά,
κι' εἶναι τὰ φιλιὰ σου τόσο φλογερά, σὰ νὰ θέλουν ν' ἀφί-
σουν ἀπάνω μου, ἀνεξίτηλη τὴ σφραγίδα τοῦ πόθου.

Μέσα στὴ νύχτα τὴ βαθειά, μεσ' στὸ σκοτάδι μὲ κά-
νεις νὰ ποθήσω μαζί σου τὸ θάνατο, ἐγὼ πὺ ἀγάπησα
τόσο πολὺ τὴ ζωή.